

De reis naar mijn hart

Van dezelfde auteur

Verliefd en verloren
Wanhopig verliefd
Haat me
Laat me sterren zien
Vol passie verlang ik naar jou

De reis

NAAR MIJN HART

LIZZIE VAN DEN HAM

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De reis naar mijn hart
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk maart 2018
ISBN 9789463678070
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

‘Kijk nou wat een prachtuitzicht,’ jubelde Marna tegen haar oom Steve. ‘Ik heb nog nooit zoiets moois gezien.’ Ademloos staarde ze naar de ringen van Saturnus die buiten het ruimteschip de Falcon-3 voorbij leken te glijden. Wat was ze toch een geluksvogel dat Steve Hamilton de kapitein was van dit spiksplinter-nieuwe schip in de Desidaanse ontdekkingsvloot. En dat hij haar had meegevraagd op de eerste testvlucht, natuurlijk.

Zelf had Marna nooit een verre reis naar de ruimte kunnen betalen. Zij woonde al haar hele leven in Canada, op Aarde, in een gemeenschap die hoofdzakelijk Elitair was maar waar ook volkse mensen woonden. Haar ouders waren Elitair, maar niet uitzonderlijk rijk. Steve was de broer van haar vader en hij had een glansrijke carrière in de ruimtevaart.

‘Graag gedaan,’ zei haar oom met een warme glimlach. ‘Het is een prachtschip, vind je niet?’ Hij gebaarde om zich heen. Ze stonden momenteel in de gemeenschappelijke ruimte omdat die de grootste ramen had. De hele bemanning – die momenteel uit niet meer dan dertig mensen bestond omdat het tenslotte maar een testvlucht was – stond zich te vergapen aan de geringde planeet die buiten te zien was. Nog even en ze zouden aanmeren bij Desida Twee, waar ze nog wat stagiaires zouden oppikken voor hun ‘eerste rondje’.

‘Ooit kom ik op je schip werken, oom Steve,’ beloofde Marna hem.

‘Eerst maar eens met je studie beginnen hè,’ knipoogde hij naar haar. Marna had zich ingeschreven op de Universiteit van Toronto en was van plan haar tweede jaar een uitwisseling naar Mars te doen omdat ze navigatie en ruimte-exploratie als hoofdvakken had gekozen. Verkenningsvluchten uitvoeren in de asteroïdegordel vlak bij Mars leek haar helemaal geweldig. Natuurlijk kon je die vluchten ook in een simulator doen, maar dat was nep. Ze wilde échte dingen beleven.

‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Maar dan wil ik hier wel stage komen lopen.’

Steve Hamilton haalde zijn schouders op en krabde aan zijn bruine baard. ‘Als we dan in de buurt zijn.’

Daar had hij een punt. De Falcon-3 was gebouwd om een missie van minstens twee jaar uit te voeren. Het wormgat dat een tijdje geleden bij Saturnus was ontdekt, had de Desidaanse Alliantie doen besluiten een schip te bouwen dat de getijden van het wormgat kon weerstaan en een honderdkoppige bemanning naar de andere kant kon brengen, via die doorgang... waar ze dan hopelijk bewoonbare planeten zouden ontdekken in het zonnestelsel waar het zwarte gat op uitkwam. Misschien wel buitenaards leven, zelfs. Marna zou er een moord voor doen om hier stage te mogen lopen, dus ze hoopte van ganser harte dat de Falcon-3 weer terug zou zijn tegen de tijd dat ze een stageplek nodig had.

Op dat moment begon de intercom te kraken en op hetzelfde moment een alarm te loeien. Verschrikt keek Marna op naar de rode lampen die in de hoek van de ruimte begonnen te flitsen. Mijn God... was dit echt een rood alarm? Of was het misschien een oefening? In paniek keek ze haar oom aan, die lijkleek was weggetrokken. Het zouden toch geen ruimtepiraten zijn?

Toen pas registreerde ze wat de stem van zijn assistent Hans Wilke door de intercom tetterde: ‘Ruimteturbulentie. Hevige ruimteturbulentie. We worden naar het zwarte gat gedreven. Alle besturingsraketten volle kracht achteruit.’

Een hevige trilling ging door het schip, alsof de Falcon-3 een beest was dat in doodsnood huiverde. Marna gilte toen het schip met een enorme ruk naar voren werd gesmeten en iedereen op de grond belandde.

Boven haar hoofd loeide het alarm onverstoorbaar door.

En toen leek alles zwart te worden. Saturnus verdween uit zicht. Toen Marna weer uit het raam keek, zag ze niets. Niet eens een paar sterren.

Een enorme, gapende, zwarte leegte strekte zich rond het schip uit. Waar waren ze in godsnaam beland?

1

Het was stil op de brug.

Marna stond met haar ogen gesloten te luisteren naar het enige geluid dat wel te horen was – het zoemen van de boordcomputer die dag en nacht koersberekeningen uitvoerde. Het kloppende hart van de Falcon-3, zolang het schip nog leefde.

Tien maanden was ze hier al. Echte stilte kon ze zich niet eens meer voorstellen, want ze was altijd omringd door machines op het ruimteschip, dat bijna een jaar geleden door een ruimtestorm bij Saturnus linea recta het zwarte gat was ingeslingerd. Daardoor waren ze lichtjaren ver weg van hun eigen zonnestelsel gestrand. Marna was net een paar maanden achttien geweest toen ze door haar oom, kapitein Steve Hamilton, was gevraagd om mee te gaan op die vervloekte testvlucht naar Saturnus. Die avond had ze met drie vriendinnen op Desida Twee afgesproken om hen over haar avonturen in de ruimte vertellen... maar daar was het nooit van gekomen.

Als klap op de vuurpijl waren ze niet eens volledig het zwarte gat ingedenderd. Volgens Hans Wilke, haar ooms directe assistent, waren ze in een soort 'branding' van het zwarte gat terechtgekomen en had het allemaal veel makkelijker kunnen zijn. Ze hadden ook aan de andere kant van het sterrenstelsel kunnen belanden, maar dat had dan het voordeel gehad dat ze ook weer via het wormgat hadden kunnen terugvliegen. Nu kon dat niet – ze waren na een paar seconden 'uit de bocht gevlogen', zoals haar vriend Charlie het spottend noemde. Er was geen makkelijke weg terug... alleen een hele, hele lange.

Al tien maanden had Marna geen daglicht meer gezien. Wel sterrenlicht, meer dan ze ooit nog wilde zien als ze eenmaal weer thuis kwam. Elke dag kwamen Marc Bellevue en Laurent Vaduz, de twee assistenten navigatie, op de brug met nieuwe cijfers voor de koersberekeningen, op basis van de verschillende sterren die ze passeerden, en iedere dag probeerden ze door

lichte koerscorrecties weer iets dichterbij de aarde te komen. Op koers te blijven liggen. Maar zonder goede ijkpunten was het een hachelijke onderneming. Zelfs als alles goed zou gaan, zou het nog zeker tien maanden duren voor ze weer in hun eigen zonnestelsel aankwamen. Het was een geluk bij een ongeluk dat alleen de belangrijkste bemanningsleden aan boord waren geweest ten tijde van het ongeluk, want nu gingen de voorraden die aan boord waren geweest tenminste lang genoeg mee. Die werden bovendien aangevuld met verse groente en fruit uit de hydrocultuurafdeling. Over de brandstof maakten ze zich niet zo'n zorgen – de panelen aan de buitenkant werden opgeladen door zonlicht, dus als de accu moest worden opgeladen, vlogen ze tijdelijk wat dichterbij een ster toe. Alle sterren die ze tot nu toe tegen waren gekomen waren planeetloos, dus erg spannend waren die 'oplaad'-bezoekjes tot nu toe nog niet geweest.

Marna schrok op uit haar overpeinzingen toen de deur openging en haar oom de brug weer op kwam met zijn naaste collega's Hans Wilke en Jeff Landon. Ze hadden net een controleronde over het schip gelopen. Dat was standaardprocedure rond het middaguur. Marna en haar Iberische collega Pedro Rocha hadden een oogje op de instrumenten gehouden in hun afwezigheid. Het enige positieve aan het hele drama was wat Marna betreft dat ze metéén aan haar stage had mogen beginnen van oom Steve. Ze had eerst een paar maanden met Marc en Laurent gewerkt, daarna met Giancarlo Nesti, hoofd navigatie, en nu zat ze al twee maanden op de brug om Pedro te assisteren.

'Nog iets gebeurd?' informeerde Hans Wilke, een grijsjarige Germaniër.

Ze schudde haar hoofd, waardoor haar bruine krullen om haar gezicht heen dansten. 'Nou ja, de sterren buiten zijn een centimeter opgeschoven, geloof ik.'

Hans grinnikte. 'Ach, beter dat dan dat ze stilstaan.'

'Waarom staat er een waarschuwing open op dat navigatiescherm links?' vroeg Jeff koel.

Marna draaide zich naar hem om. 'Oh, dat was omdat er ergens in de buurt een bruine dwergster is. Pedro heeft al een kleine koerscorrectie ingevoerd om te compenseren.'

'Dus er was toch wel iets gebeurd,' zei hij, een donkerblonde wenkbrauw optrekkend.

Ze bedwong de neiging met haar ogen te rollen. 'Ja, Jeff, maar het is alweer opgelost.'

'Dat vroeg Hans toch niet?'

'Nee, dat vroeg Hans inderdaad niet. Sorry dat ik het niet direct gemeld heb,' zei Marna gedwee, maar met zo'n ondertoon van spot in haar stem dat de co-assistent van haar oom het met geen mogelijkheid kon missen.

Zijn ogen vernauwden zich. 'Excuses aanvaard,' zei hij, terwijl zijn blauwe ogen even de hare vasthielden.

Kribbig draaide Marna zich om. Zij en Jeff hadden de afgelopen twee maanden wel vaker gebotst; hij was als pas afgestudeerde streber aan boord gekomen van de Falcon-3 omdat de Desidaanse Alliantie hem had aangenomen op zijn drie wetenschappelijke diploma's. Zij was natuurlijk helemaal niemand in zijn ogen. Ze had nog niet de kans gehad zich op academisch niveau te bewijzen, al had Giancarlo Nesti haar ontzettend veel geleerd in de voorafgaande maanden. Zo veel zelfs dat ze nu als assistent van Pedro op de brug mocht helpen. Jeff had het nooit ronduit gezegd, maar ze wist dat hij haar niet accepteerde. Waarschijnlijk dacht hij dat Steve Hamilton zijn nichtje een hand boven het hoofd hield en haar te veel had gematst.

Stiekem observeerde ze hem vanuit haar stoel aan de linkerkant van de navigatiepanelen. Jeff Landon was lang, had halflang, donkerblond haar, helderblauwe ogen en een breed postuur. Hij kwam van het Oceanische continent, voorheen Australië, en sprak een ander soort Engels dan ze gewend was. Door haar oom had ze zich laten vertellen dat het accent vroeger vaak geassocieerd werd met relaxte surfers, maar dat sloeg duidelijk niet op Jeff. Ze had geen idee wat hij voor persoon was geweest toen hij nog op Aarde woonde, maar hij zag eruit alsof

hij in zijn ene hand altijd een moeilijk studieboek had gehouden en aan zijn andere hand tien meisjes had gehad. Marna kon maar moeilijk hoogte van hem krijgen. Met zijn vijfentwintig jaar was hij net te oud om bevriend met haar te kunnen raken, maar veel te jong om de rol van 'gezellige oom' op zich te nemen. Ze had al een hele zwik gezellige ooms aan boord van de Falcon-3, inmiddels. Het voltallige mannelijke personeel liep met haar weg. De enige twee jonge vrouwen aan boord, Lucy Finch en Nancy Dillon, waren beide al eind twintig. Marna was vriendinnen met ze geworden, maar ze zag Lucy en Nancy ook een beetje als de zussen die ze nooit gehad had. Verder was Sarah er nog, de vrouw van Hans Wilke. Die runde de hydrocultuurafdeling en voorzag zo de bemanning van vers fruit en wat groente, al kostte dat voor privégebruik vele malen meer rantsoenpunten dan de proteïnen die ze konden halen met hun rantsoenkaart.

Charlie Branson was de enige aan boord van ongeveer haar leeftijd. Hij was pas twintig en hielp Freddy Brown in de keuken. Charlie en Freddy kwamen allebei uit Florida, waar Freddy voorheen een bekend volks restaurant had gerund. Ze voorzagen de rest van de crew eens per dag van een voedzame maaltijd in de eetzaal voor wie geen zin had om 's avonds zelf te koken. Charlie was haar maatje en goede vriend.

Ze keerde terug naar de realiteit toen ze iemand bescheiden hoorde kuchen. Marna knipperde met haar ogen en besepte nu pas dat ze Jeff de hele tijd glazig aan had zitten staren, en dat hij dat inmiddels ook door had gekregen.

Zijn blauwe ogen keken haar verrast en ook enigszins spottend aan. Langzaam kleurden haar wangen rood toen een klein glimlachje zijn mond omhoogkrulde. Snel keek ze weg, maar ze zag uit haar ooghoek dat Jeff koers naar haar zette met een klembord in zijn hand.

'Hoi,' mompelde ze zonder op te kijken van haar paneel toen hij naast haar stoel tot stilstand kwam.

'Dag Marna,' zei hij terug. Zijn stem was warmer dan zonet. 'Wilde je wat vragen?'

‘Eh, nee.’ Ze waagde een blik opzij. ‘Hoezo? Jij komt toch naar mij toe?’

‘Jij keek mij toch zo indringend aan?’

Fuck. Ze bloosde opnieuw. Jeff was een lul, en ze haatte hem. ‘Nee hoor,’ antwoordde ze vlug. ‘Ik zat even op een andere frequentie, zeg maar. Ik was niet afgestemd op jouw kanaal.’

Ze was verbaasd toen hij in de lach schoot door haar opmerking. Hij klonk anders als hij lachte – veel jonger en toegankelijker. ‘Oh. Sorry dat ik de uitzending verstoorde,’ antwoordde hij met een grijns.

Marna grinnikte zenuwachtig. ‘Ach, dat valt wel mee. Zo storend lelijk ben je niet.’

Jeff schudde zijn hoofd terwijl hij haar blik vasthield. ‘Vind je?’ zei hij wat zachter.

Ze sloeg haar ogen neer. Waarom moest hij vissen naar een compliment? Hij wist heus wel dat hij er goed uitzag. ‘Kwam je nog wat doen met dat klembord of heb je dat zomaar bij je?’ ontweek ze zijn vraag.

Het bleef even stil, toen legde Jeff het ding op haar bureau. ‘Dit zijn wat nieuwe koersberekeningen die moeten worden ingevuld,’ zei hij zakelijk. ‘Pedro heeft er al naar gekeken, dus ze kunnen er zo in.’

Hork, dacht ze. Zij keek die cijfers heel vaak zelf na. Daar had ze Pedro inmiddels echt niet meer voor nodig. ‘Wat een geruststellende gedachte,’ zei ze licht sarcastisch. ‘Ik ga er zo mee aan de slag.’

Hij slaakte een nauwelijks hoorbare zucht voor hij zich op zijn hielen omdraaide en terugbeende naar zijn post. Marna merkte nu pas dat ze haar schouders verkrampd had opgetrokken. Ze werd altijd zenuwachtig van die vent.

Marc en Laurent deden elke dag de koersberekeningen nog met de hand. Giancarlo had haar weleens uitgelegd dat dit soort dingen ‘the human touch’ nodig hadden. Een koers plotten die rekening hield met allerlei factoren kon ook door een computer gedaan worden, maar die koos niet per se de koers die het prettigst was voor de menselijke bewoners van het schip.

Aanvankelijk hadden ze de computer zelf laten kiezen, maar daar waren ze snel van teruggekomen toen ze tot twee keer toe dwars door een misselijkmakende ionenstorm waren gevoerd en zo rakelings langs een zwerfmeteoor waren gescheerd dat het angstzweet op iedereen's voorhoofd had gestaan. Sindsdien lieten ze Marc en Laurent alles inplannen en de computer alleen kleine correcties invoeren als er iets op hun pad kwam wat niemand had kunnen voorzien.

Marna legde het klembord met priegelig handschrift op de tafel voor zich en begon de cijfers in te kloppen. Heel even zwierven haar ogen opnieuw naar de lange, donkerblonde man die deel uitmaakte van de *senior staff* van de Falcon-3, maar deze keer paste ze er wel voor op om te lang te kijken.

2

‘Zo, kom je eens kijken wat er te snaaien valt?’ merkte Charlie op met een grijns, toen Marna aan het eind van de dag het winkeltje kwam binnenlopen. De bemanning noemde die plek wel ‘het winkeltje’, maar dat was het natuurlijk niet. Je kon er niets kopen in de strikte zin van het woord; je moest alleen je rantsoenkaart laten zien.

Marna kwam haar toegewezen hoeveelheid proteïnen ophalen voor de komende dagen. De Falcon-3 was uitgerust met hele moderne *proteïne-resequencers*. Die apparaten konden uit vrijwel niets voedsel maken. Gelukkig maar, anders waren ze allang geleden van de honger omgekomen of gestorven aan verveling. Freddy was er een meester in om uit een smakeloos, grauw blok de beste burgers van het heelal te maken. Ze waren maar gezegend met zo’n kok.

De rantsoenkaart had iedereen ook nodig voor de resequencers. Als je te veel luxe voedsel reproduceerde voor het ontbijt of de lunch, was je snel door je punten heen. Daar was Marna de eerste week al achtergekomen. Het avondeten in de eetzaal was in elk geval altijd gratis.

‘Ja, ik kom mijn voorraad halen,’ antwoordde Marna grinnikend. Aan het eind van de middag stond Charlie hier altijd en ze kwam ook vaak een praatje maken als ze niets hoefde. Nu legde ze haar rantsoenkaart voor hem neer zodat hij die kon scannen en keek toe hoe hij een brok proteïnen in een plastic bakje legde. ‘Heb je nog leuke filmtips voor me?’

‘Jawel. Ik heb weer hele leuke dingen ontdekt in de database deze week,’ knikte hij. ‘Maar ik laat het je liever zelf zien. Je gaat toch zeker niet al die films in je eentje kijken?’

‘Oké, dan doen we een *movie date* binnenkort,’ zei ze. Ze beet even op haar lip. ‘Heb je die serie nog uitgekeken met die ene actrice die zo op Sacha lijkt?’

Charlie schudde zijn hoofd. 'Ik vond er niet zoveel aan,' mompelde hij. Maar de waarheid was duidelijk van zijn gezicht af te lezen. Het deed te veel pijn om steeds aan zijn vriendin Sacha te denken. Die zat al tien maanden op Aarde zonder hem en wist niet beter dan dat hij dood was of nooit meer terug zou komen. En er was geen mogelijkheid om contact met wie dan ook op Aarde op te nemen. Daarvoor waren ze nog veel te ver van hun eigen zonnestelsel verwijderd.

Marna legde even haar hand op zijn arm. 'Ik zie je vanavond wel,' zei ze. 'Bij het eten. Oké?'

Charlie knikte en toverde een glimlach op zijn gezicht. 'Tot dan.'

Fluitend liep Marna het winkeltje weer uit. Ze had zin om vanavond met iedereen samen te eten. Zelf kookte ze ook wel eens in haar kamer. Iedereen had een eigen luxe vertrek met woonkamer, slaapgedeelte, badkamer en keukentje. Dat zou normaal niet hebben gekund, maar nu de bemanning toch maar uit dertig personen bestond, hadden ze ruimte zat. De meeste maaltijden gebruikte de bemanning echter samen in de eetzaal. Dat was wel zo gezellig en sociaal.

Toen Marna met haar tasje eten de gang instapte die ze nodig had en koers zette naar haar kamer, kwam Jeff Landon net aanlopen. Hij moest blijkbaar dezelfde kant op, want hij kwam naast haar lopen en groette kort.

'Hé,' groette Marna terug, om er vervolgens het zwijgen toe te doen. De hele situatie was best ongemakkelijk, want Jeff moest nog minstens een minuut dezelfde kant op als zij, dat wist ze. Deze gang liep voorbij een aantal vertrekken naar de lift richting de sportzaal en het zwembad. Helemaal niets meer zeggen zou een beetje vreemd zijn. Plotseling omkeren ook. Hij wist waar haar kamer was.

Zenuwachtig beet ze op haar lip terwijl ze samen in stilte verder liepen. Waarom zou zij eigenlijk iets zeggen? Hij kon toch óók wel iets bedenken? Hij was toch zo slim en goed opgeleid?

'Waarom doe je eigenlijk altijd zo neerbuigend tegen me?' floepte ze er plotseling uit toen ze bijna bij haar deur waren. Ze

had geen idee waar dat lef van haar ineens vandaan kwam, maar nu de vraag eruit was, voelde het eigenlijk wel als een soort opluchting.

Jeff stopte midden in de hal en keek haar ondoorgrondelijk aan. 'Hoe bedoel je?' zei hij.

'Ik bedoel dat je me op de brug altijd behandelt alsof ik helemaal niets kan,' hield Marna aan.

De blik in zijn ogen verzachtte wat. Er sprak haast bewondering uit. Hij leek even te aarzelen, toen deed hij een stap naar haar toe en legde een hand op haar schouder.

Marna slikte. Het was stom, maar ze kon de aanraking in haar hele lijf voelen.

'Je kunt ook niet zoveel,' zei hij. 'Ik vind eigenlijk dat je er niet thuishoort.'

Zijn woorden kwamen hard aan. Ze had altijd wel gedacht dat dit Jeffs mening was, maar het uit zijn eigen mond horen was tamelijk confronterend.

'Oh,' zei ze. 'Oké dan.' Meer zei ze niet, want haar stem trilde verraderlijk. Ze ging hier niet een potje staan janken met deze snertvent voor haar neus.

'Marna.' Zijn stem daalde. 'Ik kijk niet op je neer. Ik snap alleen niet waarom Hamilton je daar heeft neergezet.'

'Omdat mijn oom weet dat ik talent heb,' zei ze. 'En dat kan alleen maar tot bloei komen als ik ergens ben waar ik wat kan leren. Ik zie verder geen scholen of universiteiten op de Falcon-3, jij wel?' Bah, ze klonk als een verongelikt kind. Ze kon zelf het zeikerige toontje in haar stem horen.

'Klopt. Maar de brug is het controlecentrum van het schip, geen opleidingscentrum.'

Ze snoof. 'Ik ben blij dat jij mijn stagebegeleider niet bent,' snibde ze. 'Dan had ik je allang met zo'n klembord om je oren geslagen.'

Jeffs mondhoek trilde. Ze had geen idee of het was omdat hij kwaad was of omdat hij moest lachen, maar het kon haar niets schelen. Hij maakte het slechtste in haar los, dat was wel duidelijk.

‘Misschien is dat juist wel een goed idee,’ zei hij toen ernstig.

‘Huh?’ Ze blikte hem verward aan.

‘Als ik je begeleid. Pedro’s taak overneem, dus.’

‘Want?’

‘Dan kan je de dingen leren die écht belangrijk zijn op de brug,’ zei Jeff. ‘En dan kijk ik misschien ook niet meer op je neer.’

Marna haalde een beetje nukkig haar schouders op. ‘Alsof mij dat wat uitmaakt.’

‘Genoeg om me plompverloren die vraag te stellen.’

Hij was echt onuitstaanbaar. Uiteraard omdat hij gelijk had – het kon haar echt wel wat schelen wat hij van haar dacht. ‘Ik ... oké dan,’ gaf ze zachtjes toe.

Hij glimlachte. Nu pas haalde hij zijn hand van haar schouder af. Het voelde meteen een paar graden kouder in de gang. ‘Ik zal het er binnenkort eens met de kapitein over hebben,’ zei hij.

‘Ik ben benieuwd.’

‘Ik zal hem ook vragen of hij klemborden voorlopig van de brug wil weren,’ vervolgde Jeff met een stalen gezicht.

Marna beet op haar lip om niet te lachen, maar de plotselinge twinkeling in zijn ogen liet haar een zenuwachtig grinnikje uitstoten. ‘Dat lijkt me wel het veiligst,’ beaamde ze.

‘Nou...’ Hij aarzelde even. ‘Fijne avond dan maar. Kom je straks niet eten?’ Hij wees naar het tasje dat ze bij zich had.

‘Jawel.’ Ze glimlachte aarzelend en hij lachte terug. ‘Ik zie je zo weer.’

Toen drukte ze op de knop naast haar deur, stapte achterwaarts naar binnen en zwaaide nog een keer voor de deur dichtschooft.

Wel had je ooit. De wonderen waren de wereld nog niet uit. Jeff was aardig tegen haar geweest en had haar als een gelijkwaardige behandeld, alleen maar omdat ze hem een directe vraag had durven stellen.

Ze bloosde toen ze terugschoude aan zijn grote, warme hand op haar schouder. Hij had er vast niets mee bedoeld, maar het had haar nogal van haar stuk gebracht.

Zoveel ervaring had ze niet met jongens... of mannen. In Canada had ze in een dorp gewoond waar iedereen elkaar kende en de jongens haar gewoon niet zo interessant leken. Ze had gehoopt op Toronto Uni een leuke vent tegen het lijf te lopen, maar dat hele plan was natuurlijk in het water gevallen. En nu had ze al tien maanden niets anders gedaan dan vlijtig werken en af en toe film kijken met Charlie. Hij had zijn arm weleens om haar schouders geslagen, maar daar zocht ze niets achter. Hij had Sacha, tenslotte. En ze zag Charlie meer als vriend en broer dan als iets meer.

Jeff aan de andere kant... ja, hij was een hork, maar hij had ook wel iets. Marna plofte op de bank neer, sloot haar ogen en speelde het hele gesprek dat ze net hadden gevoerd nog eens in haar hoofd af.

Toen slaakte ze een gefrustreerde zucht. Wat een idioot was ze ook. Alsof Jeff ook nog maar één seconde aan haar had gedacht toen die deur eenmaal achter haar dicht was geschoven. Ze moest normaal doen.

‘Kon ik het maar aan jullie vragen,’ zei ze met een mijmerende blik op het fotolijstje dat op haar kastje stond. Een foto van haar, Victoria, Anna en Shirley. Ze had de drie jonge studentes een jaar geleden op een Desidaanse conferentie leren kennen en sindsdien hadden ze veel met elkaar geschreven. Met hen had ze ook afgesproken die avond op het ruimtestation, maar die date was nooit doorgegaan omdat het noodlot toesloeg. Veel persoonlijke bezittingen had ze daardoor niet in haar kamer, want ze had geen idee gehad dat ze hier jaren zou moeten verblijven toen ze aan boord ging. Die ene foto van haar vriendinnen en nog een andere van haar ouders uitprinten had haar een lieve duit gekost aan credits. Maar ze wilde iets fysieks van thuis hebben; niet een digitale foto op een scherm in de muur, maar een ouderwetse, ingelijste foto. Het was al erg genoeg dat ze haar lievelingsmuziek niet kon draaien omdat die niet in de database van het schip bleek te staan.

Oké, genoeg gepiekerd. Het was tijd om te gaan douchen.

3

Nadat Marna haar uniform had uitgetrokken en een snelle douche had genomen, stond ze in gedachten verzonken in haar ondergoed voor haar kledingkast. Meestal schoot ze zomaar wat aan, maar nu voelde ze de behoefte om zich extra op te doffen. Ze voelde zich niet langer een meisje van het platteland, maar een volwassen vrouw van de wereld met haar negentien jaar. Vorige week had ze haar verjaardag gevierd en dat had haar een vreemd gevoel gegeven: een jaartje ouder worden zonder haar ouders erbij. Het was alsof ze nu een nieuw leven was begonnen. Een meer onafhankelijk leven.

Haar grote, honingkleurige ogen starden haar in de spiegel aan, contrasterend met haar donkerbruine krullen en wenkbrauwen. Ze had meestal een olijfgroen T-shirt aan omdat het haar ogen mooi uit deed komen. Gelukkig had ze er destijds maar liefst drie ingepakt in haar logeertas.

Bedachtzaam haalde ze een nachtblauw, strak Elitejurkje uit de kast. Ze had het een tijdje geleden van Nancy gekregen (een afdankertje omdat de voluptueuze Britse er zelf niet meer in paste) maar Marna had het nooit aangehad omdat ze het nogal uitdagend had gevonden. Maar nu... nu voelde ze zich alsof ze de wereld wilde uitdagen. Alsof ze haar stempel wilde drukken.

Het jurkje gleed over haar huid naar beneden en gaf precies op de juiste plekken een extra accent. Ze lachte naar zichzelf, deed wat mascara en lipgloss op en zag toen op de klok dat het al vrij laat was. De bel voor het eten was vast allang gegaan, dus moest ze opschieten. Charlie had laten vallen dat hij en Freddy vanavond sushi zouden maken, en dat wilde ze niet aan haar neus voorbij laten gaan! Met een beetje pech hadden Giancarlo Nesti en Carl Aataaq alle zalmrollen al op. Die twee konden eten en het was ze absoluut niet aan te zien.

Snel schoot Marna een paar lage, zwarte ballerina's aan – hakken eronder vond ze net té – voordat ze de deur uit ging.

Haar hart ging wat sneller kloppen toen ze de eetzaal naderde. Waarom wist ze eigenlijk ook niet. Ze kende al deze mensen inmiddels van haver tot gort. Een nieuwe jurk zou er vast niet voor zorgen dat iedereen haar stom aan zou gapen.

‘Goeienavond,’ groette ze toen ze naar binnen stapte. Iedereen zat inderdaad al aan tafel. ‘Sorry dat ik wat later ben.’

De gesprekken verstomden. Marna voelde zich een beetje rood worden toen iedereen haar dus toch stom aangapte. Shit. Had ze nou maar iets onopvallends aangetrokken.

‘Marna, wat zie je er prachtig uit,’ zei Nancy toen warm. ‘Leuk dat je dat jurkje eindelijk eens aandoet.’

‘Inderdaad,’ viel haar oom Steve haar bij. ‘Waar was deze leuke outfit op je verjaardagsfeestje vorige week, lieve nicht?’ De andere mannen plus Lucy en Sarah namen haar ook goedkeurend op. ‘Kom erbij,’ zei Laurent uitnodigend en hij klopte op de vrije plek naast zich op de hoek. ‘Voor Carl en Giancarlo alles voor je neus weggapen.’

‘Hoor wie het zegt,’ gaf Carl terug. ‘Vreetzak.’ Zijn schuine Eskimo-ogen keken haar vrolijk aan.

Lachend liep Marna naar Laurent toe. Een schuine blik richting Charlie leerde haar dat hij haar met een beetje een dwaze glimlach aanstaarde. Oké... waar dacht hij nu weer aan? Dat moest ze zo maar eens vragen.

Toen haar ogen daarna naar Jeff gleden, zag ze dat de co-assistent van haar oom haar met een lichtelijk keurende blik bekeek. Zijn ogen namen haar van top tot teen op en toen zijn ogen de hare ontmoetten, glimlachte hij flauw en knikte hij haar toe.

Goed – als ze heel eerlijk tegen zichzelf was, had ze dit ding aangetrokken om te kijken wat zijn reactie zou zijn. Ze kon er helaas niet zo veel uit opmaken. Marna sloeg haar ogen neer en verwenste zichzelf plotseling. Wat was ze nou stom aan het doen? Deze vijfentwintigjarige man zou straks haar stage-begeleider worden. Het zou haar helemaal niets moeten kunnen schelen op wat voor manier hij haar en haar nieuwe jurk bekeek.

Toen het diner was afgelopen en iedereen Freddy en Charlie hielp met afruimen, kwam Jeff naar haar toe.

‘Hai,’ zei ze een beetje zenuwachtig.

‘Ook hallo,’ antwoordde hij. ‘Ik heb het gevraagd en kapitein Hamilton vindt het goed.’

‘Oh! Oké. Nou, mooi. Geweldig.’ Wat een sterke tekst had ze. ‘Eh... vanaf wanneer?’

Hij lachte scheef. ‘Morgen. Als je dat goed vindt.’

‘Ja, natuurlijk.’ Ze starde hem even aan. Die scheve grijns op zijn gezicht gaf hem iets jeugdigs. En hij zag er sexy uit als hij zo lachte. Waarom was dat haar nog nooit eerder opgevallen? Waarschijnlijk omdat hij meestal niet lachte tijdens zijn werk op de brug. Daar was hij een en al zakelijkheid. ‘Eh... moet je dat niet ook even tegen Pedro zeggen?’

‘Heb ik al gedaan.’

‘Goed.’

Hij stak zijn hand uit en ze pakte hem om op de afspraak te schudden. Een tinteling ging door haar vingers en schoot omhoog naar haar arm toen ze de warmte van zijn handpalm voelde. ‘Dat is dan afgesproken,’ zei hij ernstig. ‘Morgen om zes uur melden op de brug.’

Haar glimlach verdween. ‘Zes uur?!’

‘Ja. Zo vroeg begin ik zelf ook altijd.’

‘Tjonge.’ Ze beet op haar lip. ‘Heb je daarom altijd ’s ochtends zoveel koffie nodig?’

Jeff trok een wenkbrauw op. ‘Pardon?’

‘Ja, je weet wel. Je bent echt niet te genieten voor je minstens drie koffie op hebt.’ Verdorie, ze leek wel een stalker.

Hij begon te lachen. ‘Wauw. Dat je dat bijhoudt. Ik mag me gelukkig prijzen met zo’n stagiair.’ Toen hij haar vragende blik zag, vervolgde hij: ‘Ga je dan geen koffie voor me zetten? Dat doen stagiaires toch altijd?’

‘Nou zeg,’ snoof Marna, maar ze schoot toch in de lach. ‘Is dat alles wat je me wilt laten doen?’

Zijn ogen glinsterden. ‘Nee hoor, maak je geen zorgen. Ik weet nog wel een paar dingen die je voor me kunt doen.’ Zijn ogen